

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. D.**, bývajúceho v K., zastúpeného prof. JUDr. J. K., CSc., advokátom v K., proti žalovanej **R.**, so sídlom v K., zastúpenej JUDr. G. G., advokátom v K., **o zaplatenie 356 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17 C 213/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2012 sp. zn. 6 Co 35/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 5. novembra 2010 č.k. 17 C 213/2009-264 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 356 € so 4 % ročným úrokom z omeškania od 28.2.2009 do zaplatenia a nahradiť na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania 189,59 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 788 ods. 1 až 4, § 37 ods. 1 až 3, § 39, § 3 ods. 1, § 516 ods. 1, § 575 ods. 1, 2, § 800 ods. 1, 3 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 12 ods. 1 až 3, § 14a ods. 1, 2 zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve, § 31a a § 70a zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. 1. 2005. Mal za preukázané, že žalobca ako poistenec uzatvoril 25. februára 1999 so žalovanou ako poisťovateľom poistnú zmluvu typu U., so začiatkom poistenia 26. februára 1999 na dobu 10 rokov. Jej predmetom bolo životné poistenie pre prípad smrti a pre prípad dožitia. Výška poistného bola dojednaná na sumu 463 Sk mesačne, doba platenia poistného na 5 rokov a výška poistných súm na 30 000 Sk pre prípad smrti a 39 651 Sk pre prípad dožitia. Na základe predmetnej poistnej

zmluvy vznikol medzi účastníkmi občianskoprávny vzťah. Súd prejudiciálne skúmal, či došlo k predčasnemu zániku poistenia k 16. máju 2008, ako tvrdila žalovaná, a či žalobcovi vznikol nárok (len) na vyplatenie odkupnej hodnoty v sume 960,17 € a zanikol nárok na poistné plnenie v sume 39 651 Sk (1 316,17 €), ktoré bolo dojednané v zmluve pre prípad dožitia (k 25. februáru 2009). Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaná v konaní nepreukázala, že po uzavretí predmetnej poistnej zmluvy došlo medzi účastníkmi k dohode o zmene vzájomných práv a povinností, ani že bola naplnená niektorá zo skutočností spôsobujúcich neplatnosť zmluvy, alebo skutočnosť dojednaná v poistných podmienkach, či predpokladaná Občianskym zákonníkom, ktorá by spôsobovala predčasný zánik poistenia. Žalovaná v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala ani svoje tvrdenie, že plnenie podľa pôvodnej zmluvy sa stalo nemožným. Ak je plnenie nemožné len subjektívne - iba pre dlžníka (napr. pre jeho platobnú neschopnosť), záväzok nezaniká. Ani zo skutočnosti (ktorá navyše nebola dostatočne preukázaná), že v zmluve nebola určená výška poistného na základe poistných matematických metód v zmysle neskoršieho zákona o poisťovníctve tak, aby výška poistného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých záväzkov poisťovne, vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a spôsobu ich umiestnenia, nemožno všeobecne usudzovať, že zmluva svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. Pokiaľ by aj bolo preukázané, že orgán štátu, ktorý schvaľoval konkrétne vzorce produktov, je zodpovedný za dôsledky spôsobené nesprávnou kalkuláciou, pre žalovanú by to neznamenal zánik povinností zo zmluvy, ktorou je viazaná, ale vznik nároku voči štátu na náhradu škody (vzniknutej po splnení jej záväzkov voči poistníkovi), resp. ušlého zisku. Preto súd uzavrel, že žalovaná podľa poistnej zmluvy mala 26. februára 2009 vyplatiť žalobcovi dohodnutú poistnú sumu 39 651 Sk (1 316,17 €). Pretože k uvedenému dňu žalovaná žalobcovi uhradila len 960,17 € zaviazal ju súd na zaplatenie zvyšku v sume 356 €. Spolu s istinou súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. októbra 2012 sp. zn. 6 Co 35/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala postup súdu z hľadiska procesnoprávnych predpisov, nie je jej odvolanie dôvodné. Súd prvého stupňa postupoval v súlade s § 118 ods. 2 O.s.p. pri oboznamovaní listinných dôkazov. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je prekvapivé, keďže spĺňa požiadavku predvídateľnosti pre účastníkov. Účastníci v priebehu

konania mali možnosť vyjadriť sa ku všetkým relevantným skutočnostiam do rozhodnutia vo veci samej a odôvodnenie napadnutého rozsudku má oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvého stupňa preto pri vedení pojednávania postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a oboznámil zákonným spôsobom aj obsah listinných dôkazov obsiahnutých v spise, z ktorých pri rozhodnutí vo veci samej vychádzal. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že ani ďalšie odvolacie dôvody uvádzané žalovanou nie sú naplnené. Uviedol, že okresnému súdu nebolo možné vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, prípadne že použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Uviedol, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce boli aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto odkázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Namietala, že vo veci nebolo odvolacím súdom nariadené pojednávanie. Podľa názoru žalovanej na náležité prejednanie odvolania a na následné správne právne posúdenie veci a rozhodnutie bolo nevyhnutné, aby odvolací súd nariadil pojednávanie. Žalovaná sa domnieva, že tento postup bol nutný z dôvodu, aby boli náležite a so všetkou starostlivosťou vykonané dôkazy, pretože súd prvého stupňa niektoré z navrhnutých dôkazov odmietol vykonať z dôvodu ich nerelevantnosti. Nepripustenie označeného dôkazu navrhovaného žalovanou znamená, že práve tento dôkaz mohol objasniť celkový priebeh vzniku poistného vzťahu. Uviedla, že

platnosť zmluvy nikdy nespochybňovala. Skutočnosť, že táto okolnosť bola medzi účastníkmi poistného vzťahu nesporná a napriek tomu ju súd dokazoval, i keď nemal, navodzuje pochybnosti o inej vade konania, ktorá mohla mať v spojení s inými dôkazmi resp. dôkazmi nevykonanými, ale navrhovanými, za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Pre žalovanú bolo dôležité dokázať skutočnosť, že v dôsledku následnej a objektívnej nemožnosti plnenia zo skôr dojednanej poistnej zmluvy so žalobcom práve pod vplyvom zmeny zákona o poisťovníctve došlo k zániku predmetného právneho vzťahu. Žalovaná v konaní dokázala, že zmena zákona v hmotnej podobe zasiahla do súkromno-právnych vzťahov účastníkov konania. Rozhodnutia súdov pokladá za nedostatočne odôvodnené a za nepresvedčivé. V ďalšej časti svojho dovolania namietala nesprávne právne posúdenie súdmi oboch stupňov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcim trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy,

pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V danej veci bolo dovolaním žalovanej napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 356 €, ktorá suma nedosahuje trojnásobok minimálnej mzdy v čase podania žaloby. Minimálna mzda v deň podania žaloby t.j. 23. júna 2009 bola podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 422/2008 Z.z. 295,50 € a jej trojnásobok predstavoval sumu 886,50 €. Preto dovolanie žalovanej nie je podľa ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľka namietala vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú videla v tom, že dovolací súd nenariadil na prejednanie jej odvolania pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom do 31.12.2012) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom do 31.12.2012) v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok, pričom oprávnenie posudzovať ich splnenie má výlučne odvolací súd, ktorý zvažuje potrebu doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 120 ods. 1 O.s.p.), rovnako ako existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty. V prejednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať. Rovnako daná vec sa netýka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Možno teda uzavrieť, že v predmetnej veci nebola splnená ani jedna z podmienok ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd nebol v čase rozhodovania povinný nariadiť pojednávanie v zmysle tohto ustanovenia a mohol postupovať podľa odseku 2.

Dovolateľka ďalej uviedla, že rozhodnutia súdov nie sú dostatočne odôvodnené a sú nepresvedčivé.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedená námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj s poukazom na § 211 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, prečo žalobe vyhovel. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade

a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ dovolateľka namietala odňatie možnosti konať pred súdom nevykonaním dokazovania, ktoré súdu navrhla, dovolací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nezakladá ale procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. (R 37/1993). Nevykonaním žalovanou navrhovaného dokazovania nemohlo preto dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Dovolateľka v dovolaní ďalej tvrdila, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Záverom dovolací súd k námietkam dovolateľky ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

V danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), navyše mu ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová